

(abraspeln), et finna lahmid ei teggine, kelle läbbi fabja werest tükki mant ärrahabrástawa, kui hobben falgi teed möda fönnip.

Kes hobbe se kapju iks häste tähhele pannep, se tunnep peake ärra, et sedda ennamb hobben faru, ristikhaino ehk muud väggewat toito fööp, sedda ennamb jääp fabja kaswamine taggasit. Ent kui hobben farjan käüp ehk fa foddun lajhambat toito saap, sis kaswawa fabja jõudsambaste nink sawa siirembaž. Sepärast om awwalik, et lihhaw rammune hobben, fest et täl wähhemba nink nör-gemba fabja omma keslega ta kehha rasseeust peap kandma, ennembe fabjawiggates jääp, kui lahja hobben, sel sure tubli fabja omma. Kui teie nüüd lihhawa rammutse hobbeseiga piikka teed käüte nink rutto föidate, ni et hobben hämmes lät, nink teie jättate hobbest sawwa aiga külma ehk tule fätte, seni kui teie eßi förtsin wina wöttate nink juttu ajjate, sis wöip peake sündida, et kui teie tahhate eddesi minna, hobben ennamb paigast ei lä. Teie sunnite tedda piitsaga nink hobben himmustap eßise eddesi minna, ent ei jöwwa nink waiwap henda, et halle om näätta. Hobben töstap kül eddejalgu ülles, ent pannep neid rutto jälle nink sawwedahé henne ette mahha, nibade et näätta em, et ta jalgu wariip nink mitte täwive fabja päle ei astu, enge fabja taggumets polega maad puttup. Se man oigap hobben wallo pärast, wärrisep eddejalgu pääl nink säep taggumetsi jalgu ni sawwedahé kõtu alla, kui olles ristlu ärraniksatani. Ent wigga ei olle muial kui fabjan. Se wigga kutsutas fabjapallandikus, ent mõnne tähhendawa sedda fa töise nimmeaga. Ennambeste wöttap se häddä eddejalgu kinni, mõnnikord fa liik nelli jalga, harwenibaste taggumetsi jalgu ütsinda. Lihhawa nink rammutse hobbese nink säratse, kea sawwa aiga talin saisva ehk sel jo enne sedda fabja wiggatse nink ndrga

oliwa, ehk sea halwaste omma rawwutetu nink sawwa aiga neidsammi raudu omma piddanu, jäwa ennembe sesamma többe fätte, kui mu hobbese, nink mõnnikord johhup se többi päle, kui hobben fa rahhun tallin saisap. Saggede tullep se többi fa fest, kui hobben holetumal wisil pallawalt külma wega jõdetas nink saisma jättetas, ehk waljo föido päle seddamaid talle faru ehk, mes veel halwemb om, rüfki ette puistetas.

Se többi om üts neist figerängenibist többest, ei mitte sepärast, et hobben temma fätte ärralöppes — se ei sunni mitte saggede nink ennege sis, kui mu wigga veel pälejohhus — enge sepärast, et se többi kapju ni ärrarikkup, et nemma tunnage ennamb täwweste ärra ei sütti nink hobben ello eas wiggates jääp. Kui hobben rutto abbi saap nink eddimäst fördä seddawisi pöddep, sis om lota, et temmast veel ašja saap.

Ent sis peate seddawisi teggema. Kui särane laggū käügi pääl johhup nink ei olle wöimalik hobbest saisma jätta, sis ärge laske hobbese trahwi sõita, enge saamnu minna. Te pääl reate pallawa haige fabja saggede külma wega jahhutama. Sate kõdo, ehk jääp hobben foddun haiges, sis saatke seddamaid arsti pärra, ke omma ammetit täwweste mõistap, nink laske kumbaski jallast tobi ossa werd, ehk fa kalasonest kats topi werd. Kui fabja wallo ni ränk om, et haige hobben waiwalt ennege jalgu pääl püssip, sis jäike rawwa alla. Kui wallo kergenib om, sis kiskuge tassatsel wisil rawwa alt ärra nink sidduge — kas olgo rawwa alla jättetu ehk alt ärrafistu — wärsket lehma sitta nartsga ehk raggasliga fabja ümber. Kui lehma sitta ei olle, sis wöip fa sawwisti, mes ättifaga nink wega om seggatu, särast taignat tetta, mes fabja ümber seutas. Sis pandke hobben talli pehme pöhhu päle saisma, hõeruge liik kehha häste oljetuustiga ärra